

UNA NACIÓ NO ÉS NOMÉS DE NACIONALISTES

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 9.12.07

És conegut el corporativisme que caracteritza el periodisme, que aquesta setmana ha ressorgit en resposta al socialista Joan Ferran i a les seves reflexions sobre la "crosta nacionalista" dels mitjans de comunicació de la Generalitat. La veritat és que el portaveu adjunt del PSC al Parlament ha molestat profundament la professió, que bàsicament li ha formulat tres retrets: el llenguatge utilitzat, el propòsit intervencionista que amaga i, és clar, la voluntat de *desnacionalitzar* TV-3 i Catalunya Ràdio. Doncs bé, sense ànim de vulnerar el vell mandat gremialista --"el gos no menja carn de gos"--, permeti'm abordar el debat sense l'apassionament de qui s'aferra a la seva poltrona comunicativa o a la seva ben remunerada tertúlia.

Haig de dir que els polítics, de dretes o d'esquerres, espanyolistes o nacionalistes perifèrics, són per definició insaciabls en la seva relació amb els mitjans de comunicació: tota crítica és injusta, tot elogi és insuficient. Els ministres es queixen que TVE no publiciti la seva gestió; els consellers de CiU atribueixen vel·leïtats socialistes a un cert presentador de TV-3, i, ara, el PSC s'escandalitza que les emissores de la Generalitat fomenten una marxa sobiranista. Res de nou sota el sol, doncs. Potser, que un partit al Govern, Esquerra, i un altre a l'oposició, CiU, coincideixin a defensar la neutralitat dels mitjans públics. ¿Sospitós, no?

Perquè, encara que el lèxic de Ferran no fos el més adequat, ¿algú ha negat la preponderància del discurs nacionalista, si no independentista, en les emissores públiques catalanes? En absolut. Més aviat al contrari, ja

que molts l'han justificat amb un argument fal·laç que els delata: si l'Estatut diu en el seu preàmbul que Catalunya és una "nació", els mitjans que són propietat de la Generalitat han de ser per força "nacionals". I heus aquí la (sempre interessada) confusió: ¿potser *nacional* és sinònim de *nacionalista*? Tret que es persegueixi una nació ètnicament pura i monolingüe, tan nacional ha de ser considerat el castellanoparlant que no vota a les autonòmiques com el patriota que només parla català i es manifesta pel *dret de decidir*.

Els periodistes hem de reflectir la Catalunya real, que és plural: la dels que somriuen amb l'humor polític del *Polònia* i la dels que, en un nombre similar, es fan un tip de riure amb *espanyolades* del tipus *Escenas de matrimonio*. Però aquest deure és encara més important per als mitjans de comunicació públics, que, sent sufragats per tots, no es poden dirigir només al convergent emprenyat, més dolgut perquè ja no manen els seus que per les fallades de Rodalies. TV-3 ja va cedir el lideratge d'audiència a la molt espanyola Tele 5, i Antena 3 li trepitja els talons. Si no rectifica, l'apel·latiu de *nacional* serà purament honorífic.